

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036557983696/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Blik – jeg har en Tang, som maaskee dog kan pille det uforbrændelige Brevskab ud, hvor du skjuler det.»

Otto blegnede, men fattede sig hastig og med et bedende Blik gennem det høje Vindue til den klare blaa Himmel fulgte han taus og stille sine Blevogtere ud af Vaabensalen.

«De stolte Valdemarers Blod stikker dog i Knøsen, hvor fiin og spærlemmet han er, – sagde Grev Adolph, da Otto var ude – maa jeg end hade den hele stolte Slægt, det Store maa jeg dog agte og beundre; for min Bøns Skyld, strenge Grev Henrik, lad intet Ondt vederfares denne kjække, ubesindige Yngling! lad ham sværge Eder Tausched og giv ham fri! At han tro kan bevare Hemmeligheder, har han beviist os, og eders egen Sikkerhed raader Eder her til Skaansel.»

«Men naar han nu ikke vil sværge, kan jeg da lade ham løbe og forraade os Alle for sin overmagtrige Morbrøder?»

«Saa maa han blive eders hemmelige Fange indtil videre, det forstaer sig – svarede Grev Adolph – men I maa give mig eders ridderlige Ord paa, at han ikke faaer det værre i eders Taarn, end jeg havde det, da jeg var Gidsel hos Kong Valdemar for min Fader.»

«I er ædelmodigere, end jeg kunde være i eders Sted, ædle Greve! – svarede Henrik – Med Tangen mente jeg det ikke heller saa lige; jeg vilde kun prøve den unge Herres Standhaftighed, og sætte ham en lille Skræk i Blødet for hans Dumdristighed. Jeg giver Eder mit Ord paa, at han skal behandles som en fyrstelig Statsfange. Men I kan jo Alle vidne for mig, ædle Herrer, at jeg ikke har fængslet Grev Otto af Lüneborg, men kun en omløbende mistænkelig Person, som uden Rimelighed vilde udgive sig for ham.»

«Det er *fiat pax*, som Venskabspligten helliger, – sagde Bisp Conrad – for den Synd giver jeg os Alle den helige Kirkes Indulgents og Absolution forud.»

Hermed vare fast alle de fremmede Herrers Samvittigheder beroligede, og paa Grev Adolph nær, lovede de alle, naar det behøvedes, at bevidne Grev Henriks Uvidenhed om den unge Fanges sande Navn og Byrd.

«Jeg lover Eder intet falsk Vidnesbyrd, Grev Henrik! – sagde den unge alvorlige Grev Adolph – men behandler I Fængen som I har lovet, kan jeg tie, hvor jeg ikke kan vidne til eders Fordeel.»

I største Hast bleve nu alle Anstalter foiede til at modtage den kongelige Gjest med al mulig Pragt og Festlighed. Der blev givet Be-